

En oförglömlig kväll med visgiganter på svenska

2018-10-19 14:54

Jack Vreeswijk, Ebba Forsberg och Ångmaskinen stod för en sällsynt stor musikalisk upplevelse på Medis i onsdags. Tyvärr var det bara ett hundratal personer som tog del av den.

– Vi känner inte varandra, men det finns många sätt att lära känna varandra på. Varför inte på scenen? säger Ebba Forsberg efter den vemodiga inledande duetten Spanska stövlar – en av Dylans mer underskattade pärlor Boots of Spanish Leather med svensk text av Mikael Wiehe.

Och likt många andra relationer som blommar ut senare i livet, är det lätt att undra varför det inte har hänt tidigare. Jack Vreeswijk och Ebba Forsberg är olika i sina uttryck, men delar samma kärlek till och respekt för visgenren och samma stora talang för musikaliskt berättande. Ebbas svala elegans, långsamt böljande sång och nästan högtidliga aura runt sig gifter sig väl med Jacks mer avslappnade stil med bluesrockiga inslag, humor och värme. De ger varandra kontraster som lyfter och kompletterar helheten. Man ska heller inte underskatta bandets betydelse för

upplevelsen. Ångmaskinen är i sanning en musikalisk maskin som utan avbrott och till synes (höres!) lekande lätt ångar på genom genreväxlingarna. Inte minst är det kul att se Marcus Holm – en profil i Sjäffles och Åmåls musikliv – i ensemblen.

Jack Vreeswijk blåste nytt liv i Tim Hardins If I were a carpenter – fast under titeln Om jag vore arbetslös, översatt av pappa Cornelis.

Tidlöst

Jacks efternamn och genpool öppnar dörrar, men kan också bli en börda – särskilt om man hänger sig åt samma yrkesbana. Han kommer alltid att bli jämförd med sin far Cornelis, men det är såklart orättvist och han har för länge sedan visat att han är en stor artist och låtskrivare helt i sin egen rätt. De egna alstren – livsbejakande och med underfundiga inblickar i vardagen – är alla välskrivna- och framförda och han tolkar både Olle Adolphson och Tim Hardin på ett sätt som får låtarna att kännas lika fräscha i dag som när de skrevs för över 50 år sedan.

Kärleksförklaring

Men visst ger det en speciell dimension när han tolkar sin far. Inte minst när han tar itu med ett långtida mysterium – kärleksvisan som han alltid

undrat vem den var tillägnad. En namngiven Ann-Katarin – som många gjort anspråk i pressen på att vara – vore för lätt. Skivbolaget Metronoms Anders Bjurman gav slutligen svaret:

– "Glöm Aftonbladet. Den har din farsa skrivit till din morsa". På något sätt hade jag väl misstänkt det när jag läste deras brev till varandra – även om vissa nog inte var avsedda för mina ögon.

När Grimasch om morgonen sedan framförs av avkomman till upphovsmannen och musan, blir det väldigt gripande och publiken lyssnar andlöst.

Ångmaskinen lyfte musiken till nya nivåer. Här formidable gitarristen Roger Myrehag.

Den förbannade kärleken

Ebba Forsberg har gjort sig ett namn som en av landets flitigaste tolkare av den moderna amerikanska visskatten, översatt till svenska. Inte minst Tom Waits, och kontrasten mellan dem är lika påtaglig som intressant. Om hennes röst är som ringlande honung är Tom Waits det grövsta filbladet i slöjdsalen, men hon sjunger bland annat Jag ska helst inte alls bli kär i dig (I hope that I don't fall in love with you) som vore den skriven till henne. Kvällens repertoar handlar till stor del om kärlekens kraft men också

prövningar och smärta. Om det mänskliga i att fela och det gudomliga i att förlåta.

– Kärleken är det vackraste vi har, ändå är den så fruktansvärt svår. Den väcker och knäcker, man faller men måste resa sig upp och göra det igen, annars dör vi innan vi dör. Det är livet, helt enkelt, säger hon.

Kvällens artister kompletterade varandra med sina kontraster.

Det illustreras på ett talande sätt av kvällens huvudpersoner i en sällsynt dramatisk, nästan ödesmättad version av Balladen om herr Fredrik Åkare och den söta fröken Cecilia Lind. När duon sedan återkopplar till kvällens genomgående tema om kärlekens sårbarhet och nakenhet med För att jag älskar dig (To make you feel my love), ja då känns faktiskt kvällen fulländad. Tack.